

Η συνάντηση του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα

Ορθοδοξία / Θεολογία

Γεώργιος Ι. Μαντζαρίδης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Η συνάντηση του ανθρώπου με ένα σημαντικό πρόσωπο αποτυπώνει συχνά κάποια ίχνη στην ζωή του. Και τα ίχνη αυτά είναι μερικές φορές τόσο σημαντικά, ώστε να παραμένουν ανεξίτηλα και να δημιουργούν νέες προοπτικές η και επαναπροσανατολισμούς στην περαιτέρω πορεία του. Τέτοιες συναντήσεις δεν είναι σπάνιες ούτε άγνωστες στους πολλούς. Όταν όμως αυτές ανταποκρίνονται στην προαίρεση του ανθρώπου, συντονίζονται και καρποφορούν.

Η συνάντηση με τον Χριστό εκπλήσσει τον άνθρωπο. Και η έκπληξη αυτή δεν είναι ανεξήγητη ούτε παράλογη. Είναι δικαιολογημένη και λογική• είναι έκπληξη που δημιουργείται από την συνάντηση του σχετικού με το απόλυτο, του χρονικού με το αιώνιο, του κοσμικού με το θείο. Όποιος δεν αισθάνθηκε έκπληξη από την συνάντησή του με τον Χριστό, οφείλει να διερωτηθεί, αν όντως τον συνάντησε και αν ένιωσε πραγματικά την παρουσία του στην ζωή του.

Όταν ο άνθρωπος που υπόκειται στους περιορισμούς της κτιστότητας συναντιέται

με τον Δημιουργό της κτίσεως, όταν το πλάσμα αντικρύζει τον Πλάστη του, προκύπτουν ασύμμετρες σχέσεις και δημιουργούνται απροσδόκητες εκπλήξεις. Και οι εκπλήξεις αυτές γίνονται συγκλονιστικότερες, όταν ο Δημιουργός ταπεινώνεται μπροστά στο δημιούργημά του, το σέβεται, το τιμά και προσφέρεται να το υπηρετήσει. Οι εκπλήξεις μάλιστα εδώ δεν περιορίζονται σε γενικότερες υποθέσεις, αλλά εισέρχονται συχνά και στις λεπτομέρειές τους.

Στην συνάντηση του Χριστού με την Σαμαρείτιδα, που έγινε στο φρέαρ του Ιακώβ, πρώτη έκπληξη είναι η ίδια η συνάντηση και ακολούθως η σύναψη διαλόγου μεταξύ τους. Ο Χριστός απευθύνεται στην Σαμαρείτιδα και ζητάει νερό για να πιεί. Αυτή εκπλήσσεται και ρωτάει: «Πως εσύ, που είσαι Ιουδαίος, ζητάς να πιείς νερό από εμένα, που είμαι Σαμαρείτιδα; Διότι δεν επικοινωνούν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες» [1]. Η έκπληξη είναι διπλή η ακριβέστερα πολλαπλή. Πως ένας Ιουδαίος, ο Ιησούς, διαλέγεται με άνθρωπο από την Σαμάρεια; Αλλά και πως απευθύνεται σε μια γυναίκα, και μάλιστα διαβεβλημένη, όπως καλώς ο ίδιος γνωρίζει; Και τέλος, το σπουδαιότερο, πως διαλέγεται για θεολογικά πράγματα και αποκαλύπτει στην γυναίκα αυτήν την υψηλότερη και βαθύτερη αλήθεια του μεσσιανικού κηρύγματος και της αποστολής του;

Κάθε έκπληξη που δοκιμάζει ο άνθρωπος προέρχεται από την συνάντησή του με κάτι καινούργιο, με κάτι απροσδόκητο• οφείλεται στην αντιμετώπιση κάποιας νέας πραγματικότητας, κάποιας πρωτόγνωρης μορφής, κάποιου απροσδόκητου γεγονότος η κάποιας άγνωστης αλήθειας, που ως τότε παρέμενε κρυμμένη η ασύλληπτη. Οφείλεται δηλαδή σε κάποια αποκάλυψη. Αυτό παρατηρούμε και στην

περίπτωση που εξετάζουμε.

Η Σαμαρείτιδα εκπλήσσεται από την εμφάνιση ενός Ιουδαίου, που παραμερίζει τους ρατσιστικούς φραγμούς της ακοινωνησίας με την φυλή της και διαλέγεται μαζί της. Της ζητάει νερό για να πιεί• «δος μοι πιείν» [2]. Και πριν ακόμα συνέλθει από την έκπληξη αυτή, δοκιμάζει μια νέα έκπληξη ακόμα μεγαλύτερη και πιο παράξενη. Ακούει ότι αυτός που ζητάει το νερό για να πιεί, μπορεί να της προσφέρει ο ίδιος «ύδωρ ζων» [3]. Γι'αυτό δικαιολογημένα η Σαμαρείτιδα λέει: «Κύριε, δοχείο δεν έχεις και το πηγάδι είναι βαθύ• από που τάχα έχεις το ύδωρ το ζων; Μήπως είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας Ιακώβ, που μας έδωσε το πηγάδι και ήπιε από αυτό και ο ίδιος και τα παιδιά του και τα ζωντανά του» [4];

Ο Ιησούς δεν λέει ότι είναι μεγαλύτερος από τον Ιακώβ. Δεν προτάσσει την αυθεντία του. Συμπεριφέρεται με την ταπείνωση που χαρακτηρίζει την φύση του [5]. Σέβεται την ελευθερία της Σαμαρείτιδας και την αφήνει να βρει μόνη της την απάντηση στο ερώτημα που κάνει. Αυτήν άλλωστε την τακτική ακολουθούσε ο Ιησούς πάντοτε. Έτσι ρώτησε και τους Αποστόλους: «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον Υιόν του ανθρώπου;...Υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;» [6].

Ήδη όμως ο Χριστός με την αναφορά του στο «ζων ύδωρ» μετατοπίζει την προοπτική της συζητήσεως. «Ύδωρ ζων» είναι το τρεχούμενο νερό. Το νερό του πηγαδιού δεν είναι τρεχούμενο. Επομένως δεν είναι «ύδωρ ζων». Παρά ταύτα η Σαμαρείτιδα δεν φαίνεται να καταλαβαίνει την μετατόπιση που έγινε, ούτε πηγαίνει ο νους της σε κάποιο άλλο τρεχούμενο νερό. Παραμένει στην συνηθισμένη δική της προοπτική. Σκέφτεται ακόμα το νερό που πήγε να αντλήσει από το πηγάδι και εξακλουθεί να απορεί. Αλλά και αν σκεφτόταν κάποιο άλλο τρεχούμενο νερό, πάλι δεν θα καταλάβαινε, τι ακριβώς εννοούσε ο Χριστός. Λέγοντας ο Χριστός «ύδωρ ζων» άνοιγε μπροστά της μίαν απεριόριστη προοπτική, στην οποία και θέλησε τελικά να την τοποθετήσει. Δεν εννοούσε δηλαδή κάποιο τρεχούμενο ή μη τρεχούμενο νερό, που σβήνει οριστικά την σωματική δίψα, αλλά νερό που σβήνει την βαθύτερη υπαρξιακή δίψα του ανθρώπου και γίνεται πηγή αιώνιας ζωής. Νερό που ζωοποιεί τον άνθρωπο και αφανίζει τον θάνατο.

Η Σαμαρείτιδα εξακολούθησε να παραμένει στην πλάνη της. Νομίζοντας όμως ότι κατάλαβε τα λόγια του Χριστού, ζήτησε να της δώσει το περίεργο αυτό νερό, για να απαλλαγεί από το κοπιαστικό έργο της. «Κύριε, λέει, δώσε μου το νερό αυτό, για να μη διψώ και να μην έρχομαι εδώ να αντλώ νερό» [7]. Η γυναίκα νόμισε πως βρήκε μια εύκολη λύση στο καθημερινό της πρόβλημα. Ο Χριστός της μίλησε για υπερφυσικό νερό, για πηγή που αναβλύζει αιώνια ζωή. Εκείνη φαντάστηκε νερό φυσικό, που θα πιεί μια φορά και δεν θα ξαναδιψάσει ούτε θα χρειάζεται να

πηγαίνει στο πηγάδι για να το αντλεί. Δεν μπορούσε να μπει στην απεριόριστη προοπτική, που άνοιγε ο συνομιλητής της.

Όσο ο άνθρωπος βρίσκεται εγκλωβισμένος στην εγκοσμιότητα, δεν μπορεί να συλλάβει την υπερκόσμια αλήθεια. Μπορεί να ξαφνιάζεται ή να εκπλήσσεται. Μπορεί να απορεί ή να θαυμάζει. Μπορεί ακόμα να την περιφρονεί ή να την αποστέφεται ανάλογα με την προαίρεσή του. Παραμένοντας όμως προσκολλημένος στον αισθητό κόσμο, υποτάσσεται στην κοσμική νομοτέλεια και περιορίζεται στις προοπτικές της. Ο νους του δεν ελευθερώνεται από την κτιστότητα. Δεν λειτουργούν οι πνευματικές του αισθήσεις. Ακόμα και όταν πληροφορείται για κάτι που υπερβαίνει την αισθητή αμεσότητα, το αντιλαμβάνεται κοσμικά, συναισθηματικά. Έχει αναζητήσεις, δοκιμάζει εκπλήξεις, αλλά κινείται πάντοτε μέσα στον ασφυκτικό χώρο και τον χρόνο. Σκέφτεται και ζει υποταγμένος στον νόμο της φθοράς και του θανάτου.

[page_end]

Το τείχος, στο οποίο προσκρούει και σταματά ο νους του ανθρώπου, είναι σε τελική ανάλυση το τείχος του θανάτου. Καμιά αποκάλυψη ή ανακάλυψη, καμιά επινόηση ή εφεύρεση, καμιά τέχνη ή επιστήμη δεν μπορεί να παραμερίσει το τείχος αυτό. Όλα, όσα γίνονται γνωστά, αισθητά ή προσιτά, περικλείονται στην προσκαιρότητα• «εντεύθεν» του τείχους του θανάτου. Αν δεν διαπεράσει ο άνθρωπος το τείχος αυτό, αν δεν ανοιχθεί προς την αιωνιότητα, αν δεν βρει την οδό που οδηγεί «εκ του θανάτου εις την ζωήν», δεν μπορεί να συλλάβει και να οικειωθεί την αλήθεια [8].

Το άνοιγμα όμως αυτό δεν γίνεται με την λογική ή την φαντασία. Δεν κατορθώνεται με την τέχνη ή την επιστήμη. Όλα αυτά μπορεί να είναι ωραία και χρήσιμα, αλλά περιορίζονται στην εγκοσμιότητα και βυθίζονται στην ματαιότητα. Η υπέρβαση του θανάτου πραγματοποιείται μόνο με το μεγαλύτερο θαύμα που έγινε στον κόσμο• με την ανάσταση. Αυτή είναι η κατ' εξοχήν αποκάλυψη ή ακριβέστερα η μόνη αληθινή αποκάλυψη, που λυτρώνει τον άνθρωπο από την λήθη της ανυπαρξίας και διανοίγει μπροστά του μια τελείως καινούργια πραγματικότητα. Γι' αυτό και τα θαύματα του Χριστού χαρακτηρίζονται ως «σημεία», δηλαδή ως δείκτες που ελευθερώνουν τον άνθρωπο από την νομοτέλεια της φθοράς και του θανάτου και τον κατευθύνουν προς την αιωνιότητα. Και η διάνοιξη προς την αιωνιότητα είναι το κατ' εξοχήν θαύμα-«σημείον». Είναι «το σημείον Ιωνά του προφήτου» [9].

Όσο η Σαμαρείτιδα συζητούσε με τον Χριστό, δεν καταλάβαινε το νόημα των λόγων του. Εκείνος είχε την προοπτική της αιώνιας ζωής. Αυτή τοποθετούσε όσα

άκουε σε προοπτική της προσκαιρότητας. Δεν υπήρχε κάπου σημείο συναντήσεως. Το σημείο αυτό δημιουργήθηκε με το «σημείον» που παρουσίασε ο Χριστός. Της είπε: «Πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου και έλα εδώ». Εκείνη απάντησε: «Δεν έχω άνδρα». Ο Χριστός δεν διέψευσε την απάντησή της, ούτε την πρόσβαλε για την διαγωγή της που την γνώριζε με κάθε λεπτομέρεια: «Καλά είπες πως δεν έχεις άνδρα» της λέει. «Γιατί είχες πέντε άνδρες, και αυτός που έχεις τώρα δεν είναι άνδρας σου. Αληθινό ήταν αυτό που είπες» [10].

Τα λόγια αυτά του Χριστού αποκάλυψαν στην Σαμαρείτιδα μια νέα πραγματικότητα. Φώτισαν το οριζόντιο επίπεδο της ζωής της με μια κατακόρυφη ακτίνα φωτός. Διεύρυναν την προοπτική της καθημερινής ζωής της. Τότε η γυναίκα ανέπνευσε υπερβατικότητα• φωτίστηκε. Λησμόνησε το πρόβλημα του νερού, όπως φαίνεται από την συνέχεια της ευαγγελικής περιγραφής, και ζήτησε να λύσει ένα άλλο πρόβλημα που υπήρχε βαθύτερα στην ψυχή της• θέλησε να κορέσει μian άλλη ανθρώπινη δίψα, που ήταν απωθημένη μέσα της, την μεταφυσική δίψα.

Λέει: «Κύριε, βλέπω ότι είσαι προφήτης. Οι πατέρες μας λάτρεψαν τον Θεό στο βουνό αυτό, ενώ εσείς λέτε ότι τα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος, όπου πρέπει να λατρεύεται ο Θεός» [11]. Και τότε γίνεται η αποκάλυψη της μεγάλης αλήθειας από αυτόν που υποστασιάζει την αλήθεια: «Έρχεται ώρα, και ήδη ήρθε, που οι αληθινοί προσκυνητές θα λατρεύσουν τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία... Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν» [12].

Ο Θεός είναι Πνεύμα και θέλει από τους ανθρώπους πνευματική λατρεία. Όταν ο άνθρωπος συρρικνώνεται στην σάρκα του, αποξενώνεται από το Πνεύμα [13]. Τότε και η θρησκευτική του λειτουργία δεν μπορεί να είναι πνευματική. Γίνεται σαρκική. Ο άνθρωπος παραδίδεται στις σωματικές αισθήσεις του υποδουλώνεται στα πάθη του, τα εξιδανικεύει και τα λατρεύει. Βραχυκυκλώνεται στην αλλοτριωμένη φύση του και αχρηστεύει τις πνευματικές του αισθήσεις. Συμφύρεται με αυτά που αναστρέφεται και προσκολλάται σε αυτά που λατρεύει. Κινείται διαμετρικώς αντίθετα προς το θέλημα του ζώντος Θεού. Περιορίζεται στην απάτη των φαινομένων. Αγνοεί την αλήθεια του Πνεύματος. Καθηλώνεται στην συμβατική θρησκευτικότητα. Ζει την ματαιότητα και αποξενώνεται από την έκπληξη της αποκαλύψεως.

Όταν δόθηκε στην Σαμαρείτιδα το «σημείο» από τον Χριστό, συγκλονίστηκε ο εσωτερικός της κόσμος. Ξύπνησε η αγαθή προαίρεσή της και ένιωσε μια έκπληξη που ενδόμυχα ποθούσε. Ξέρω, είπε, ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα φανερώσει όλα. Οι αρχιερείς και οι γραμματείς, όπως και πολλοί Ιουδαίοι, ρωτούσαν φορτικά τον Ιησού να τους πει ρητώς, αν είναι πράγματι ο Χριστός. Αλλά εκείνος, γνωρίζοντας τις πονηρές διαθέσεις τους, απέφυγε να τους απαντήσει ευθέως [14]. Η Σαμαρείτιδα δεν τόλμησε καν να ρωτήσει τον Ιησού αν είναι ο Χριστός. Και εκείνος, που είχε ήδη φανερώσει την βιοτή της, αλλά γνώριζε και την αγαθή προαίρεσή της, είπε ευθέως ότι αυτός είναι ο Χριστός: «Εγώ ειμι ο λαλών σοι» [15]. Η έκπληξη αυτή ήρθε με τον πιο άμεσο και απροσδόκητο τρόπο. Ήταν η κατεξοχήν έκπληξη, η κυριολεκτική αποκάλυψη• αυτή που διαλύει το τείχος του θανάτου και φανερώνει την οδό της αληθινής ζωής [16].

Η έκπληξη αυτή ανέτρεψε ριζικά την καθημερινή προοπτική της Σαμαρείτιδας. Με την αγαθή προαίρεσή της μπήκε στην νέα προοπτική που της άνοιξε ο Χριστός. Γνώρισε το «πυρ», που ήρθε να βάλει εκείνος στην γη [17]. Ένιωσε το πυρ αυτό να καίει μέσα της και αισθάνθηκε την ανάγκη να το μεταδώσει στους άλλους. Δεν το ένιωσε ως πυρ καυστικό, αλλά ως πυρ φωτιστικό, που φωτίζει τον άνθρωπο με αγάπη και τον καθιστά πηγή φωτός για τους άλλους. Δεν είναι τυχαίο ότι η Σαμαρείτιδα ονομάστηκε Φωτεινή, αλλά και δύο αδελφές, όπως και ένα παιδί της που αγίασαν φέρουν ομώνυμα ονόματα (Φωτώ, Φωτίς, Φωτεινός).

Η μεγάλη έκπληξη, που δοκίμασε η Σαμαρείτιδα, συνέπεσε με μια άλλη έκπληξη, μικρότερη σε μέγεθος αλλά πολύ σημαντική. Συνέπεσε με την έκπληξη που δοκίμασαν οι μαθητές του Χριστού, όταν επέστρεψαν εκεί και συνάντησαν τον Χριστό με την Σαμαρείτιδα. Οι μαθητές απόρεσαν, πως ο Διδάσκαλός τους μιλούσε

με αυτήν την γυναίκα. Και η έκπληξή τους αυτή ήταν ένα πολύ χρήσιμο «σημείο» για το αποστολικό τους έργο. Ήταν δείκτης, που θα τους βοηθούσε να καταλάβουν ότι το Ευαγγέλιο του Χριστού καταργούσε και τα πιο αυστηρά φυλετικά, κοινωνικά, θρησκευτικά και άλλα όρια.

Όσο ο άνθρωπος περιορίζεται στις βιοτικές του μέριμνες, μένει προσηλωμένος στα πρόσκαιρα και αδιαφορεί για τα αιώνια. Ασχολείται με τις υλικές και λησμονεί τις πνευματικές του ανάγκες. Αν όμως είναι καλο-προαίρετος και κάποια αιτία κεντρίσει τον εσωτερικό του κόσμο, αφυπνίζεται από τον πνευματικό του λήθαργο• ξυπνά μέσα του η πνευματική αναζήτηση και αναδύονται τα λησμονημένα και συχνά απωθημένα υπαρξιακά ερωτήματά του. Και όταν διαπιστώσει ότι βρίσκει την απάντησή τους, τότε παραμερίζει τις καθημερινές του ανάγκες και απαγκιστρώνεται από τις βιοτικές του μέριμνες. Ελευθερώνεται από τον κόσμο των φαινομένων και στρέφεται προς την ασάλευτη πραγματικότητα..

[page_end]

Άφησε η Σαμαρείτιδα την στάμνα της στο φρέαρ του Ιακώβ, πήγε στην πόλη και είπε στους ανθρώπους: Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου φανέρωσε όλα, όσα έκανα στην ζωή μου. Μήπως αυτός είναι ο Χριστός [18]; Προφανώς η ίδια είχε ήδη πιστεύσει ότι αυτός είναι ο Μεσσίας. Αυτό άλλωστε ήθελε σε τελική ανάλυση να γνωστοποιήσει στους συμπολίτες της. Ήθελε να τους καταστήσει κοινωνούς της μεγάλης χαράς που δοκίμασε. Μοιρασμένη χαρά, διπλή χαρά• χαρά που δοκιμάζουν όλοι και ο καθένας. Αλλά και ως άνθρωπος θα ήθελε ίσως να επιβεβαιωθεί και από τους άλλους για την εκπλήρωση της κοινής προσδοκίας τους. Και η επιβεβαίωση αυτή έγινε με την προσωπική εμπειρία που απέκτησαν και οι συμπολίτες της από την συνάντησή τους με τον Ιησού. Είπαν στην Σαμαρείτιδα: «Η πίστη μας δεν στηρίζεται πια σε όσα μας είπες• γιατί εμείς οι ίδιοι τον έχουμε ακούσει και γνωρίζουμε ότι αυτός είναι αληθινά ο Σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός» [19].

Η πραγματική πίστη δεν στηρίζεται στην ακοή η την πληροφορία αλλά στην προσωπική συνάντηση και εμπειρία. «Γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος», λέει ο Ψαλμωδός [20]. «Έρχου και ίδε», είπε ο Φίλιππος στον Ναθαναήλ, όταν ρωτήθηκε για τον Μεσσία [21]. Η συνάντηση του ανθρώπου με τον Χριστό δεν γίνεται με την φαντασία η την απλή πληροφορία. Γίνεται με την εμπειρία μέσα στην παρούσα ζωή, για να φανερωθεί στην πληρότητά της μετά τον σωματικό θάνατο.

Ο Χριστός δεν είναι κάποιος προφήτης, όπως οι παλαιοί. Και το κήρυγμά του δεν είναι κάποια αληθεια, που θα επαληθευθεί στο μέλλον η στην μέλλουσα ζωή. Ο Χριστός είναι ο φορέας της αλήθειας και της ζωής• είναι η ενυπόστατη αλήθεια

και ζωή [22], που καλείται να γνωρίσει και να ζήσει ο άνθρωπος από την παρούσα ζωή του. Με την έλευση του Χριστού η βασιλεία του Θεού βρίσκεται ήδη μέσα στον κόσμο, μέσα στον άνθρωπο. Γίνεται αισθητή με τις πνευματικές αισθήσεις και βιώνεται προκαταρκτικά ως αρραβώνας. Όποιος περιμένει να την γνωρίσει και να την ζήσει μετά τον θάνατό του, κινδυνεύει να μην την γνωρίσει και να μην την ζήσει ποτέ [23].

Η παρουσία του Χριστού στην γη δεν σημαίνει φανέρωση κάποιας καινούργιας διδασκαλίας η κάποιου νέου νόμου, αλλά φανέρωση της α-λήθειας και της ζωής: «Ο νόμος δια Μωϋσέως εδόθη, η χάρις δια Ιησού Χριστού εγένετο» [24]. Όλοι οι προφήτες και ο νόμος «έως Ιωάννου προεφήτευσαν»• από τότε και εξής «η βασιλεία του Θεού βιάζεται, και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» [25]. Ήδη από την παρούσα ζωή φανερώνεται η βασιλεία του Θεού και η ανακαίνιση του κόσμου. Μέσα στην Εκκλησία καλλιεργούνται και αρχίζουν να ενεργοποιούνται τα πνευματικά αισθητήρια για την εμπειρία και την απόλαυση της καινής κτίσεως. Αυτά όμως απαιτούν εγρήγορση και βία.

Ο σύγχρονος εκκοσμικευμένος Χριστιανός έχει αδρανοποιημένα τα πνευματικά του αισθητήρια και αδιαφορεί για την πνευματική αλήθεια και ζωή. Αφοσιώνεται στην

ικανοποίηση των σωματικών του αισθήσεων και επαναπαύεται στην ανία της καθημερινότητας. Αρκείται στην θρησκευτικότητα της εκκοσμικεύσεως ή της μεταεκκοσμικεύσεως. Όπως όμως είναι ολέθριο για τον ιερέα να συνηθίσει την θεία Λειτουργία και να τελεί τυπικά ή μηχανικά τις λατρευτικές τελετές, έτσι είναι καταστροφικό και για κάθε Χριστιανό να μηχανοποιήσει την καθημερινή του ζωή και να αδιαφορεί για τις πνευματικές εμπειρίες και τις εκπλήξεις της.

Η χριστιανική ζωή είναι μία αδιάκοπη Λειτουργία. Είναι γεμάτη με μικρότερες ή μεγαλύτερες εκπλήξεις, θετικές και αρνητικές• θετικές, που έχουν πολλές φορές αρνητική μορφή, αλλά και αρνητικές, που μπορούν να αντιμετωπιστούν και να βιωθούν θετικά. Όποιος φροντίζει για την καθαρότητα της καρδιάς του και διατηρεί το «ζων ύδωρ» που δέχτηκε με το βάπτισμά του, μπορεί να ζει δημιουργικά την καθημερινότητα με όλες τις θετικές και τις αρνητικές της εκπλήξεις: «Ημέρα τη ημέρα ερεύγεται ρήμα, και νυξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν» [26]. Με τον τρόπο αυτόν προσλαμβάνεται βαθμηδόν η αιωνιότητα μέσα στην χρονικότητα και προσδίδεται αιώνια προοπτική στην καθημερινότητα.

Ως τελική έκπληξη στην συνάντηση με τον Χριστό παρουσιάζεται από τον ίδιο τον Χριστό η τελική Κρίση, η έκπληξη της Δευτέρας Παρουσίας. Όλοι οι άνθρωποι, δίκαιοι και αμαρτωλοί, θα εκπλαγούν από την ετυμηγορία του Κριτού. Οι «εκ δεξιών δίκαιοι» θα ρωτήσουν: «Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς και σε θρέψαμε ή να διψάς και σου δώσαμε να πιείς. Πότε σε είδαμε ξένο και σε φιλοξενήσαμε ή γυμνό και σε ντύσαμε; Πότε σε είδαμε άρρωστο ή φυλακισμένο και ήρθαμε να σε δούμε»; Αλλά και οι «εξ αριστερών» θα ρωτήσουν: «Κύριε, πότε σε είδαμε πεινασμένο ή διψασμένο ή ξένο ή γυμνό ή άρρωστο ή φυλακισμένο και δεν σε υπηρετήσαμε» [27];

Οι απαντήσεις του Κριτού προς τις δύο πλευρές θα είναι απροσδόκητες. Προς τους «εκ δεξιών δικαίους» θα πει: «Αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους ασήμαντους αυτούς αδελφούς μου, για μένα τα κάνατε». Και προς τους «εξ αριστερών» θα πει: «Αφού δεν τα κάνατε αυτά για έναν από τους ασήμαντους αυτούς ούτε για μένα τα κάνατε». Η συνάντηση με τον ασήμαντο αδελφό του Χριστού, με τον κάθε άνθρωπο, είναι συνάντηση με τον Χριστό. Η αδιαφορία για τον οποιοδήποτε άνθρωπο, είναι αδιαφορία για τον Χριστό. Η αγάπη προς τον Χριστό αποκαλύπτεται με την αγάπη προς τον πλησίον. Και η περιφρόνηση του πλησίον είναι περιφρόνηση του Χριστού.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ιω. 4,9.

2. Ιω. 4,7.

3. Ιω. 4,10.

4. Βλ. Ίω. 4,11-12.
5. Βλ. Ματθ. 11,29.
6. Ματθ. 16,13-15.
7. Βλ. Ιω. 4,15.
8. «Μεταβήναι δει πρώτον ημάς εκ του θανάτου εις την ζωήν, είθ' ούτω δέξασθαι σπέρμα εν εαυτοίς άνωθεν του ζώντος Θεού». Συμεών Ν. Θεολόγου, Θεολογικός 2, 57-59, έκδ. J. Darrouzès, «Sources Chrétiennes», τόμ. 122, Paris 1966, σ. 134.
9. Ματθ. 12,39.
10. Βλ. Ιω. 4,16-18.
11. Βλ. Ιω. 4,19-20.
12. Βλ. Ιω. 4,21-24.
13. Πρβλ. Γέν. 6,3.
14. Βλ. Λουκ. 22,67-8. Ιω. 10,24-5.
15. Ιω. 4,26.
16. Βλ. Ιω. 14,6.
17. Βλ. Λουκ. 12,49.
18. Ίω. 4,28-9.
19. Βλ. Ιω. 4,42.
20. Ψαλμ. 33,9.
21. Βλ. Ιω. 1,47.
22. Βλ. Ιω. 14, 6.
23. Βλ. Συμεών Ν. Θεολόγου, Ηθικά 10,738 κ.ε., έκδ. J. Darrouzès, «Sources Chrétien-nes», τόμ. 126, σ. 312 κ.ε.
24. Ιω. 1,17.
25. Ματθ. 11,12-3.
26. Ψαλμ. 18,3.
27. Ματθ. 25,31-45.

PERMANENTLY_REMOVED